

beurte eener boete van 50 pond. En dit charter was ook in andere opzichten voordeelig voor de stad, want niet alleen vergrootte het haar vrijheid naar de rivierzijde en langs den dijk ten westen van de Leuve ¹⁾, maar het bracht ook strooken van 10 gaarden (ruim 37 M.) ter weerszijden van de Rotte, tot aan de Broecheulsche Watering, langs beide zijden van de Stadsvaart tot Overschie en buiten het Ambacht van Rubroek, binnen de stedelijke jurisdictie. Iets dergelijks als b.v. ook geschied was toen Delft in 1389 verlof kreeg de Schievaart te graven, welke het een betere verbinding met de Maas zou bezorgen, en strooken van 14 roeden aan weerszijden onder haar jurisdictie gebracht werden – waarvan deze stad dan ook gebruik maakte om in haar voorhaven, Delfshaven, allen aanbouw van beteekenis tegen te gaan. ²⁾

Op deze wijze konden de betrokken steden langs de waterwegen in haar omgeving alle ongewenschte bebouwing, nering en industrie tegenhouden, ook al zou deze daar veel gunstiger gelegenheid vinden, wat naar de toen geldende meeningen niet anders dan voordeelig voor de naburige stad kon zijn. ³⁾

Wijselijk maakte de landsheer, die ten koste van anderen en tot sterking van eigen, vaak berooide geldmiddelen zulke voorrechten verleende, in den regel de reserve die ook in het charter van 1412 voorkomt: behoudens ieder Ambachtsheer zijn recht. En zoo gebeurde het in dit geval reeds vier jaar later dat Schout, Schepenen en Raden der stad Rotterdam aan hun oostelijken buurman, heer Dirk van der Leck, teruggaven de 10 gaarden buiten Rubroek, in zijn Ambacht van Cralingen, waarmede de Graaf de stadsvrijheid oostwaarts had uitgebreid. Wat de motieven waren, weet ik niet, allicht was het om der goede buurschaps wille, en als ik juist zie betrof het de strook aan de oostzijde van de Cralingschevaart (Slaak), welke tot 1810 ook Kralingsch grondgebied bleef. ⁴⁾

In den loop der tijden was het verbod van tappen, bakken,

1) Zie opstel Rott. Jaarboekje 1929 blz. 11.

2) Verg. Van Bleyswyck Beschrijving van Delft blz. 741.

3) Ook later bestond die meening nog. Verg. S. Korteweg Rotterdam's Welvaartsbronnen in 1816 (R. Jaarboekje 1926) blz. 20-21.

4) Van Lommel blz. 5.